

NAGY KOPPÁNY ZSOLT

Savanyúság

Mariónak és Juliónak, hódolattal

Jól van, a kaja megvan, hopp egy üres asztal. Ide leülök. Igen... most akkor várni kell egy keveset. Míg ülepedik a gyomor, vagy mi, megmondta az orvos is, hogy János, nem lesz ennek jó vége, abba kell hagyni a cigarettázást, másképp elsorvad, de mielőtt elsorvadna, iszonyatos fájdalmai lesznek, a gyomra, igen, az fog fájni, és enni sem tud majd, nyelni se könnyen, és persze, a stressz, hát a stresszet is abba kell hagyni. Ha lehet, doktor úr, ha lehet, mondtam akkor neki, és kényszeredetten vigyorogtam, mert mostanában csak így tudok, a fene enné meg. Nicssak, itt egy hopp, üres asztal, hát akkor ide lehuppanunk. Na, gyertek ide a papához, kicsi pipicombok, zúzák, májak és miegymás, mert Zoli bácsi mind megessz titeket, még bizony a kis bőrt is a lábatokról, mert az edző is megmondta, Zoltánom, hússal él az ember, s ez a te esetekben különösen aktuális, hiszen meccs előtt vagy, vagy miazisten, egyed s markoljad a húst, jót röhögtünk. Mi van köcsög, mit nézel, ide ülök és kész, kész szomorúság vagy, egyél, ne nézz, koncentrálsz vagy imádkozol? Sárrikám, ma reggel festetted meg a hajad szőkére, ha így sem kapsz ülőhelyet, kutya legyenek, vicces, hogy néha így beszélek magammal, mondjuk, muszáj is, kiugrik a szemem az éhségtől, de hát megmondta a fitness Pali, hogy csak keveset, s abból is válogatottat, most őszintén, mit kezdjek ezzel a kis főzeléssel a tányéron, beöntsem a melltartómba?!

Oké, itt a kóla, itt van a savanyúság is, valahogy le kell gyúrni, János, nem megy már nélkülük, a fenébe, most tessék, itt van ez a főzelék, ez még csak csak, mármint hogy lemegy, de mi lesz a hússal, úristen, minek is vettem ennyi mindent, szórom itt a pénzt, mint... mint mindig. Nézz oda, bezzeg a dagi meg tud enni két tányérral is, lemegy, mi, mit tudsz te a világról, fiam, ösztönlény vagy, olyan, hogy rossz nézni, mi neked az élet, bokszmeccs, hát bizony két percben is beletelik majd, amíg mindent megeszek, szia bébi, felfalnám a te cupádat is, nézd a kis ringyót, hogy illegeti magát, úgy bizony, kicsikém, ha egyszer Zoli bácsi rádnehezedik, az ördög se fúj le rólad, mert van itt szexgép, s van motorja is, ott hordom a farkam felett, látod, neked paskolom most, paskolnám neked mindenemet, de csak ha a mindenedet is, a mindenedet, te hájpacni, itt se hagyod békén a nőket, mi, ilyenek vagytok mind, comb kell, faszikám, nesze, kapsz egy keveset, úgysem kapsz meg soha, akkor inkább a szemüveges, az még enni sem tud, nemhogy dugni, az ilyenekben olyan költészeti munkát, mondta Rózsi is,

hogy tisztára bearanyozza a női létet, azt, hogy pinám van, mert ezek ezt el sem tudják képzelni, vagy ha el is tudják, el sem tudják hinni, mert ez hihetetlen, hihetetlen, hogy ilyen nők szaladgálnak a világban, én meg itt vagyok, negyven kilósan és harminc évesen, és szétcigarettáztam a tüdőmet, és az életem egy nagy spenótfőzelék, csak zöldebb, ez meg itt mászkál és fennebb húzza a szoknyáját, istenem, csak még egy kicsit, hogy beláthassak addig, ami talán nincs is, jaj, enni is kéne már valamit, bizony, essünk neki, soha nem értettem az ilyen palikat.

Az ilyen palikat, akik ülnek az ételük előtt, s mintha csak kényszerből ennének, édes fiam, nem kell főzeléket zabálni, hanem krumplit, mert az csúszi, s még finom is, olyan a pofád, mintha gyomorfekélyed lenne, csak nem azért nem zabálsz, figyi, igyál kólát, az segít emésztetni, a szénsav, vagy zabálj savanyúságot, az is leviszi a cuccot, aztán dobd ki azt az idiótaszínű cigarettát a zsebedből, s fussál esténként egy kört, bár aki ilyenkor kezdi, mind infarktust kap, rosszul leszek, ha nézem a hájast, ahogy eszik, úristen, hogy vigyorog, nyeld le, ami a szádban van, öcsi, mert undorítasz, nesze, visszahúzó a szoknyát, akkor se keltenél, ha kivernék az összes fogad, s péppel kéne etesselek, amíg normális méretűre fogysz, na, Sári, együk meg ezt a fasza főzeléket, de mind, hogy legyen valami a hasban, hogy legyen valami a hasban, ha nyelni sem tudok, édes istenem, jó, akkor ezt most befalom, így, alaposan megrágni, ahogy anyu tanította, bezzeg akkor még nem volt fekélyem, forgatni, forgatni, bö, jézusom, idehányok, koncentrálni, koncentrálni, a meleg hullám mindjárt elmúlik, jobb lesz, nincs mese, kell egy kis savanyúság, mert ha nem, minden kijön, hogy utállak, te zabagép, és téged is, te ringyó, nyeled a gégeden, mi, az ételt, hogy nyelnéd a enyémet!

Megpukkadok a röhögéstől, nyeld le, ember, mert nyakon váglak, fehér vagy, mint a mézpor a tenyeremen, na, úgy, nyelni ügyesen, inni egy kis kólát, így szépen, szuszogni, s jöhet is a második falat. Milyen anya szüli ezeket a világra, entellektüel, mi, a nyavalyás kurva anyád, még enni sem tudsz, mi, ne félj, megzabálnád, ha háború lenne, de persze ti sosem gondoltok ilyesmire, mert mi mindig csak arra gondolunk, hogy a lét transzcendens értelme ha odavan, akkor oda a lét is, nem csak evésből s baszásból áll a világ, pedig igen, csak evésből és baszásból áll a világ, mert én itt most megeszem ezt a kis főzeléket, s ha ügyesen csinálom, jó, na, magam vagyok, baszok, akkor elvesz a Karez, és végre ehetek, amennyit akarok, főleg ha sikerül egy gyereket is összehozni, a Karez felneveli majd, én meg ráfogom a vastagodásomat. Bezzeg a Karez nem ilyen behemót, igaz, nem is ilyen nyeszlett, mint ezek, tud enni, s józanul látja a világot, mégsem kövér, és nem a hétvégi pénzbehajtás a szórakozás neki, ó, Karez, ó, ha ez lement, már könnyebb lesz, megvan a technika, a savanyúság olajoz, előkészíti az utat lefelé, ilyenkor kell befalni, aztán kicsi rágás, és a kóla leviszi, csak a szénsav ne volna, mert attól bőfögni kell, az pedig felfelé hozza az ételt, és alig bírom visszanyelni, mi lenne, ha idehánynék, hiúság vására, kislány, húzd fennebb azt

a szoknyát, ennyi örömem maradt az életben, hogy egy szar pláza szar gyorsétkezdéjében hitetlenkedve a bugyidat bámulom.

Na, ez igen, mondta a drága jó apám, hogy fiam, egy jóízű bőfögésnél vagy fingásnál kevés jobb dolog van a világon, milyen igaza is volt, drága öreg, mindjárt elkönnyezem magam, könnyezik a kis buzi is szemben, mi van, tata, nem megy le az étel, bezzeg a kis csaj hogy tömi magát, hajaj, ilyen asszony kell nekem, felhizlalom, ő lesz az anyakoca, én meg az apakoca, hehe, s úgy beteszem neki hátulról, hogy röfögni fog, két kövér állat öröme az ólban, ahogy anyám nevezte a szobámat, hiába mondta, rendet rakatni nem sikerült, nem sikerül, na, nem megy, két falást ettem eddig s tele vagyok, talán az az utolsó cigi nem kellett volna az előbb, kint a napon, amúgy sem esett jól, s le kell szokni az éjszakázásról, meg a hajnali cigarettáról, de hogy szokhatnék le, mikor az minden vágyam, hogy egy ilyen kis csibével ágyba bújjak, becézzem, és konyakot igyunk előtte, utána pedig cigarettákat szívjunk hosszú egymásutánban, de az ilyen bigék nem szívnak, mert a fitnessedző nem helyesli, hogy szívnád ki a velőt abból a csontból, még ezt is, csámcsogsz, mint egy disznó, most legfeljebb egy bokavillanást, jó, combot kapsz, az is elég kell hogy legyen, elég is lenne, ha tudnál valamit a trubadúrszerelemről, te ostoba állat.

Akkor kellett volna élnem, igen, mikor még nem volt dohány és nem volt cigaretta, mikor még a férfiak nem szégyelltek a nő erkélye alatt verseket szavalni, persze, kegyetlen kor volt az is, az ilyen magamfajtákat alighanem markotányosnak tartották a nagybajszú hadfiak, vagy még arra sem, mi voltunk az előétel az arénában, amikor a közönség még unottan piszkálja a fogát, s lapozgatja a műsorfüzetet, hogy mikor jön Spartacus vidékről, Spartacus, olyan lehetett, mint ez a baromarcú itt szemben, szóval ásitoznak, minket meg szétmarcangolnak az oroszlánok, bár ha jobban meggondolom, nem is úgy eszik, mint egy disznó, hanem úgy, mint egy oroszlán, egy éhes arszlán-oroszlán, egy boroszlói éhes monoszló, kinek lónyi fasza van, Sári, ki kell belőled ábrándulnom, mondja ilyenkor a Karesz, de persze ő léghondis merdzsóval jár, én meg villamossal, és villamoson óhatatlanul is megundorodik az ember a férfiyaktól, ezektől a kocsányon lógó szemű nyápicoktól, hát igen, a nyápicoknak nyápic csaja lesz, ahogy jó barátom, André mondta volt, akkor még megváltozhattam volna, mert persze nekem is olyan nő kell, hogy legyen mit fogni rajta, mint mondjuk ezen a cicababán itt a szomszéd asztalnál, nem pedig valami fogpiszkáló, olyan is vagy, öregem, a fogam nem piszkálnám ki veled!

Maximum arra lennél jó, hogy testeddel, mint egy vézna bottal, megbökdössem ezt a szőke luvnyát, na jó, legyünk irodalmiak, cemenéd, s aztán kapnál két nagy taslit, s tartanád a gyertyát egész éjjel, kinyalnád belőle, amit Zoli bácsi belélt, s nekem hoznál egy viszkit, persze, ha lesz egy ilyen nőm valaha, amit nem hiszek, viszkit fogunk inni, nem holmi konyakot, mert a viszki hidegen jó, a konyak meg melegen, vagy akkor mégis inkább konyakot, mert a vállgödrödből

szürcsölném ki, a köldöködből, és persze a mellbimbódra is loccsantanék egy keveset, hogy csípje, persze csak alig, kéjesen kicsit, hogy nyögdecsej, mint a vadgalamb, vagy mi, na együnk. Búgnál, mint a vaddisznó, te pedig nyöszörögnél, mint egy kis vaddisznómalac, és mindkettőtökkel jó lenne, s hát még nektek, de ilyen az élet, fiúk, a Kareszé vagyok, miért is nem ölelhetem az egész világot a keblemre, jöhetnétek ketten is, ha jobban belegondolok, de meghalnék a röhögéstől, ahogy ez ott állna, lógó farokkal, hogy tessék, Zoli bácsi, a viszkid, én bizony most már végignézem, hogy eszed meg azt az ételt, kicsi ember lehet, hogy nagy bottal jár, de ennyit meg nem eszik, az fix, kivált ha ilyen sápkóros nyavalyatörés, mint te, te, te, ne nézz, ne nézz, mert beléd vágom a villát, asszed, nem merem, érzem, ahogy tér vissza az erő belém, figyelj csak, ahogy ezek a káposztalevelek lemennek, nem lesz gond, érzem, nesze, egy böfögés a pofádba, jól van, ürült a hely a hasamban, megy is az étel, jön vissza az erő, holnaptól kondi és gyúrás, megmondta a Pali is, hasizom kell, kislány, máskülönben olyan leszél szülés után, hogy a jóanyád nem ismer meg, szegény kicsi pocikám, nézelődj csak bátran, köldöközd azokat a bácsikat, mert holnaptól szenvedni fogsz, amíg kockás nem leszél.

Hajaj, ha még egyszer kockásra gyúrhatnám a bélt, a Bélát, nem néznél ilyen közönyösen, kisliba, mert kitenném én is ide ni, pont úgy mint te, a mellem is van akkora, mint neked, s összedugnánk este, persze csak ha mesét olvastál a gyerekeknek, aki mire felnő, nekem gép végzi az emésztésem majd, ha élek addig egyáltalán, sokasodjatok, ugye, a pokolba, csak éppen oda tág tüdő kell és tág gyomor, jókedv, és egy szőke nő, egy olyan, aki kiteszi a pocakját, ha ott vagyok, de csak akkor. Hát mégis elfogyott, hála neked, savanyúság, nini, hát mégis elfogyott, hála neked kicsi mérges ember kitartása, na végre elfogyott, mehetünk, adjunk a kacérságnak, nesztek, fiúk, elöttetek megyek, s úgy megriszálom magam, hogy elájultok, mindjárt elájulok, most csak lassan, s kicsiket lépve, persze a nő után, hehehe, rázzad, bébi, rázzad, az jó öreg Zoli bácsi értékeli ám az ilyesmit, evés s baszás, szigorúan ebben a sorrendben, hajaj, hajaj, csak most ne legyenek rosszul, mit lökdösöl, baromarcú, jól van, menjél te utána, ha annyira akarsz, dögöljete meg mind, én megyek a másik irányba.